

Уроки № 68

Тема. Сучасний літературний процес (огляд). Співіснування і взаємодія різних стилів, напрямів, течій. Найпомітніші сучасні літературні явища

Мета: ознайомити учнів із напрямками розвитку сучасного літературного процесу, співіснуванням та взаємодією різних стилів, напрямів, течій; розвивати навички самостійної роботи з літературними текстами, визначення їхньої художньої вартості, висловлення та обґрунтування своєї думки про явища мистецтва; виховувати любов до літератури, повагу до загально-людських цінностей, естетичний смак.

Обладнання: «портретна галерея» письменників сучасності, виставка їх творів, ілюстрацій до них; матеріали про сучасні твори інших видів мистецтва.

Тип уроку: комбінований.

ХІД УРОКУ

I. Мотивація навчальної діяльності учнів

Викладач. Художня література кінця ХХ — початку ХХІ ст. змушена виживати в умовах жорстокої конкуренції з «відео», «мультимедіа», Інтернетом та іншими реаліями сучасності. Її шлях тепер лежить, за влучним висловом У. Еко, «від Інтернету до Гутенберга». Для сучасності характерна «втеча культури на університетські кафедри». Про це й буде наша розмова.

II. Оголошення теми й мети уроку

III. Актуалізація опорних знань

Бесіда

- Яких письменників сучасності у світовій літературі ви знаєте? Які їхні твори ви читали? Що вас найбільше в них приваблює?
- Як би ви охарактеризували сучасний світовий літературний процес? (Поєднання і взаємодія різних стилів, напрямів, течій; перевага постмодернізму; тяжіння до художнього осмислення сучасності; захоплення античністю та культурними здобутками попередніх епох)

IV. Сприйняття й засвоєння навчального матеріалу

1. Лекція ввикладача

«Сучасний літературний процес світової літератури»

Стислий зміст лекції

40–50-ті роки — ідеологічна радикалізація: холодна війна; маккартизм, крах колоніальної системи, успіхи європейських соціал-демократичних і комуністичних партій та придушення «антикомуністичних повстань» у Берліні, Будапешті.

Пошук відповідей на «прокляті» питання епохи: історія як трагедія, історія як порочне коло (Г. Казак, Е. Юнгер), історичний збій (відхилення європейської цивілізації від

прогресивного шляху); гостра конфронтація ідей — посилення релігійного світогляду (особливо католицького — Е. Лангессер, Г. М арсель, Г. Грін, В. Голдінг) — протистоїть популярності лівих ідей і атеїзму. Національна та естетична специфіка вирішення антивоєнної теми (Г. Грасс, Г. Белль, Н. Мейлер, А. Зегерс, З. Ленц, І. Шоу, Дж. Джонс, Р. М ерль, В. Голдінг). Пошуки самоідентифікації особистості — національно-культурна, соціальна ідентичність (ми — вони) поступається місцем усвідомленню індивідуальної іншості (я — вони) — виявляється однією з характеристик, що визначають літературний прогрес аж до кінця 60-х років (Т. Пінчон, Дж. П. Донліві, Дж. Селінджер, Дж. Апдайк, «розсерджені молоді люди», «бітники», М. Дюрас, А. Моравіа).

Період зближення і взаємовпливу літератур, як у сфері ідей, так і в естетичній практиці. Розширюються не тільки національні, але і часові межі. У Франції та Великій Британії відкривають театр Фріша і Дюрренматта, відновлюють інтерес до німецькомовного роману Т. Манна, Р. Музіля, Г. Гессе (популярність Гессе не спа- дає до середини 70-х років). Особливо популярний у Європі та США Дж. Оруелл («1984», «Скотний двір»). Німеччина знову відкриває літературу США: Дж. Д. Пассос, В. Фолкнер. Популярність «сучасних» американських письменників (Е. Хемінгуей, У. Сароян, Т. Капоте, Дж. Селінджер) стає знаковою в загальноєвропейських культурних змінах.

«Антитрадиціоналістські» тенденції наприкінці 50–60-х років. Французький «новий роман» (А. Роб-Гріє, Н. Саррот, М. Бютор, К. Симон). «Новий журналізм», естетичні пошуки (Дж. Барт, Т. Пінчон, В. Голдінг, А. Мердок, Дж. Фаулз), «театр абсурду».

Протиріччя теоретичних маніфестацій (звинувачення традиційної літератури у використанні стереотипних прийомів, що приховують реальність) і художньої практики (звуження репертуару прийомів, гіпертрофія авторської самосвідомості, літературна гра). «Відкриття» естетично родинних тенденцій у літературі 30–40-х років (Х. Л. Борхес, Брайон О'Нолон, В. Набоков). Занепад європоцентризму і феномен латиноамериканського роману (Х. Кортасар, Г. Маркес). Зрушення в традиційних поняттях «статус художника», «статус художнього тексту».

60–70-ті роки — перемога нонконформізму як утвердження права не вбивати і не віддавати своє життя за «ідеали». Феномен 1968 року: Париж, Прага, Вудсток. Соціальна і культурна емансипація.

70–80-ті роки — «карнавалізація» літератури: паралельне співіснування й взаємопроникнення «паракультури» й «інтелектуального роману». Зрушення в усвідомленні статусу художнього твору і ролі митця. Розширення сфери об'єктів зображення. Реальність, включаючи внутрішній світ, перестає бути головним і «найдостойнішим» для зображення. Можливі світи (уявні, галюциногенні, алегоричні конструкти, фентезі тощо) відтепер не розцінюються як ознака маргінальної літератури. Маркована створеність художнього світу (наявність автора-творця, фіктивність, інтертекстуальність), його залежність від конвенцій усвідомлюються читачем як необхідна ознака сучасності (постмодерністичності) літературного твору (І. Кальвіно, Дж. Барт, У. Еко, Дж. Фаулз, Г. Гарсія Маркес).

80–90-ті роки — кінець холодної війни, крах соціалістичної системи, об'єднана Європа, глобалізація та антиглобалізм, англійська культурна експансія, нові політичні реалії одно полярного світу.

90-ті роки — розширення художнього репертуару, повернення традиційних конвенцій в умовах незаперечного права літератури на фіктивність. Кінець ХХ ст. — період «мирного співіснування» більшості яскравих тенденцій художнього життя трьох останніх століть (М. Еміс, П. Акройд, І. Велш).

Сучасний літературний процес (у російській літературі)

На рубежі ХХ–ХХІ ст. змінюється саме обличчя літератури: вона схрещується з технікою, здобуває нові якості й можливості. Звісно ж, ситуація постмодерну вдихнула нове життя в зношені художні системи, активізувала їхню взаємодію. При цьому дуже сильною є тенденція до мультикультуралізму. Це тенденція загальносвітова, позначається вона й у такому явищі, як міжжанровість і поліжанровість сучасної літератури. Отже, література виходить із звичних жанрових берегів. Ми бачимо, що сучасна література часто не вміщається у свої звичні межі. Не випадково досить часто автори дають своїм творам визначення «книга»: «Книга номада», «Книга з безліччю вікон і дверей», «Дойче бух».

Сучасна російська проза

Поряд із підбиттям підсумків і осмисленням сучасності помітне місце в прозі на рубежі століть посідає футурологічне моделювання. Це приводить до появи численних антиутопій, здебільшого постмодерністських та реалістичних. Вони привертають увагу до несприятливих і навіть небезпечних тенденцій розвитку як самої Росії, так і світу.

Серед творів про загрозу третьої світової війни вирізняється роман Тетяни Толстої «Кись». У цьому творі змальована Земля через століття після Вибуху, тобто термоядерної війни. Майбутнє зображено як минуле, як епоха неоліту, що настала знов. Невелика частина населення все ж таки залишилася жити, але цивілізація прийшла в занепад: ті, що вижили, абсолютно регресували й унаслідок радіоактивного випромінювання перетворилися на мутантів-виродків із зооморфними ознаками. Як і в Бредбері, у цьому суспільстві йде боротьба з книгами, їх вилучають і спалюють, тому що вважають, що все зло від книг. Але, показує Толстая, людина, що відмовилася від культури чи позбавлена культури, стає справжнім звіром, сіє зло, руйнування і спричиняє вибух останньої війни, після якої нічого живого не залишиться. Автор активно використовує іронію, пародіювання, але все ж таки фінал роману не зовсім безнадійний.

Як можливі причини планетарної катастрофи розглядаються ідеологічний розкол світу, взаємна нетерпимість, претензії на гегемонію. Звісно, кожна сторона переконана, що вона має рацію; але усі приречені. Література засуджує національний і груповий егоїзм, що готує остаточний вибух смерті. У сучасній прозі прогнозується загибель соціуму, який не розрізняє добро і зло, і з огляду на це цікавим є роман А. Кіма «Селище кентаврів». Автор нібито задається питанням, куди поділися кентаври. Але насправді кентаври в нього — метафора людей. Кім показує, які суто зоологічні причини (відсутність духовних інтересів, неготовність зважати на собі подібних) ведуть рід кентаврів до загибелі.

Не обходять письменники й інші небезпечні речі, які можуть чекати людство в майбутньому. П. Крусанов у романі «Укус ангела» розглядає можливі негативні наслідки російської національної ідеї, яка спочатку була розвинена слов'янофілами, деградувала за часів СРСР і відновлена зараз. Автор показує наслідки, які чекають Землю, якщо прихильники «російської ідеї» почнуть діяти. Вони мріють врятувати світ ціною усунення всього, що їм не подобається. Такі зусилля неминуче спровокують третю світову війну.

Проза попереджає і про безпеку тоталітаризму в Росії, яка повністю не зникла. Тоталітаризм існував 70 років, увійшов у плоть і кров народу. Найбільш послідовно цю тему розробляє Сорокін у диалогії «День опричника» і «Цукровий Кремль».

Критикується в сучасній прозі національна ідеологія аморального забезпечення, що найбільш виразно проявилось в романі Сергія Носова «Господиня історії». Не могли сучасні автори обійти в своїх антиутопіях і важливої для нашого часу проблеми глобалізації.

Про неприпустимість механічного (що не зважає на специфіку національного менталітету) перенесення чужого досвіду на російський ґрунт говорить Володимир Тучков в оповіданні «Острів свободи і щастя». Він розповідає про намагання створити в одному з районів Сибіру подобу міні-Америку. Якийсь олігарх пожертвував величезну суму грошей на створення такої моделі. Міста так само вибудовані, і шерифи є, і поліція діє — але це лише зовні, а по суті все закінчується крахом через неврахування російської реальності. Тучков підкреслює: люди цінують те, чого вони домагаються. А тут їм все подарували, і вони ставляться несерйозно: пиячать, крадуть.

Природно, що і в антиутопіях письменники не обходять проблеми ідеалів споживання, які дуже активно насаджуються в російському суспільстві. Це не означає, що люди не повинні споживати, але має бути перевага духовних цінностей над матеріальними. Автори незадоволені, що споживання стає єдиним сенсом існування і витісняє на задвірки духовне життя. Простежуються негативні наслідки деяких наукових відкриттів та ідеологічних віянь останнього часу. Один із найяскравіших творів такого роду — книга В. Сорокіна «Бенкет». Розглядаються наслідки впливу на людину ідеології, мас-медіа, техніки, генної інженерії. Змістом творів автор доводить, що ці явища ведуть до ліквідації особистості, до тотального відокремлення.

Наслідком впливу мас-медіа Сорокін вважає появу суб'єкта-споживача. Автор дуже активно використовує пародіювання і гротеск, викриваючи сучасні мас-медіа. Він зображує перформанс, який відбувається на сцені Палацу з'їздів, основний зміст якого — популяризація різних речей і товарів. Щоб створити видимість, що нові бізнесмени — благодійники суспільства, у зал виносять їжу й напої, звучить гімн. У Сорокіна все це зображено дуже смішно, у комедійному, безглуздому світлі, оскільки розумні люди знають, що олігархи — аж ніяк не благодійники людства. Але псевдореальність вкладається в голови народу і підміняє собою справжню.

Наш час — час активізації та впровадження в життя біотехнологій. Вони активно заявляють про себе останніми десятиліттями: штучне серце, силіконові груди... Сорокін задається питанням: до якої межі можна замінювати елементи в людині, щоб вона залишалася людиною і не перетворилася на кіборга не тільки в механічному, а й у моральному плані? Автор показує, що сучасний світ чекає на витіснення природного штучним. Людина більш ніж наполовину знищила суміжне природне середовище й на рубежі століть перейшла до дослідів над собою, щоб і свій внутрішній простір, а може, і фізичне тіло підмінити штучними частинами. Сорокін критично ставиться до цього, особливо коли імплантація не викликана нагальними потребами, а мотивована модою. Поступово, говорить автор, біотехнології стануть дуже модними, а оскільки ці операції дорогі, їх спочатку дозволитимуть собі лише дуже забезпечені люди. Автор присвячує цій проблеми п'єсу «Конкретні», у якій зображено «золоту молодь» майбутнього. Автор дає зрозуміти, що це вже наполовину не люди, вони живуть без справжніх почуттів, як автомати.

Наступний етап потенційного розвитку людини пов'язаний з клонуванням. Сорокін також дуже критично ставиться до цього питання. Це остання ступінь витіснення природного штучним. Повне клонування всього людства, з одного боку, забезпечує людству безсмертя: людина зможе себе відтворювати мільйони і мільярди років. Завдяки клонуванню також ліквідується голод на Землі (відтворення овець, телят...). Таким

чином, Сорокін однозначно не заперечує необхідність клонування, але ставить питання про те, чи потрібне воно людині й чи є клон людиною в повному розумінні слова: чи людина перед нами або якась знята з людини і примітивізована в порівнянні з реальною істотою копія? Клоновані герої Сорокіна — виродки, і їхня зовнішня потворність підкреслює внутрішню. По суті, вони перестали боятися смерті й перестали чогось прагнути. Вони знають, що в будь-яку мить зможуть кло- нувати себе й своїх близьких. Великі проблеми виникають у цьому суспільстві з тим, кого вважати онуком, коли онук старший за діда. Автор показує різні аспекти боротьби з клонуванням, яку веде живонароджений герой твору. Нарешті героя страчено, щоб настрахати інших. Майбутнє, таким чином, бачиться письменникам сповненим небезпек, якщо дозволити негативним тенденціям сьогодення повністю реалізувати свій потенціал. У міру своїх сил література, зокрема сучасна російська проза, здійснює політику стримування цих тенденцій.

Сучасна російська поезія

Чимало спільного бачимо ми між сучасною російською прозою і поезією.

У поезії рубежу століть виділяються три основні мотиви:

- підведення підсумків ХХ ст. і всього тисячоліття;
- оцінка сучасності;
- затвердження життєздатних цінностей.

З підбиттям підсумків ми зустрічаємося у вірші Бродського «1994» (1994), у книзі поезій Кенжеєва «Та, що сниться під ранок» і в книгах віршів В. Соснори «Флейта й прозаїзми», «Двері закриваються» (ці книги дуже тісно пов'язані між собою за змістом). Домінують у названих авторів розчарування, скепсис, туга, оскільки глобальні історичні проекти, що висувалися в минулі століття, не здійснені, а в СРСР комуністичний проект закінчився крахом. Віру у світле майбутнє змінює відчуття кінця історії. «Легіонери з порожніми руками повертаються з походу, <...> і актори, яким більше не аплодують, забувають свої великі репліки».

Досить тривожними є численні поетичні твори, присвячені минулому. Virізняються серед них поеми Корнілова «Рулетка» (1999) і Байтова «Три роки» (1995), а також книга поезій Стратановського «Темрява денна» (2000).

Релігійні мотиви посідають помітне місце в сучасній російській поезії. Крім книги Стратановського, слід назвати книги Кублановського «Третя правда», Чухонцева «Фіфія», Русакова — великий цикл «Розмови з богом». Ці художники обстоюють цінності справжнього, нефальсифікованого і недержавленого християнства. Вони закликають не на словах, а на ділі стати християнами, домогтися християнізації душ. Таким чином письменники в епоху девальвації колишніх цінностей відроджують цінності християнські. Серед таких авторів слід виділити Юрія Кузнецова.

Християнські настрої сильні й у поетичному щоденнику Ахмадуліної «Несподіване» (1999).

Т. Кібіров у творі «Парафразис» на плюралістичній основі сполучає переосмислені християнські цінності з постмодерністським плюралізмом, екуменізмом і панекологізмом — закликом до збереження всього живого на землі. Чи не всі порушені ним питання Кібіров пов'язує з літературою і всі свої роздуми опосередковує літературою. Тим самим він підкреслює, що в людей є невичерпний золотий естетичний запас, і це також одна з цінностей, про які не слід забувати. Поет звертається до того кращого, що є в людині, і прагне його активізувати, одухотворити. Якщо порівняти книгу Кібірова з книгою Стратановського, то можна сказати, що «Парафразис» —

найсвітліша книга в сучасній російській поезії і, можливо, усій сучасній російській літературі. Темне й світле в сучасній літературі врівноважують одне одного, спонукаючи, з одного боку, адекватно сприймати життя, а з іншого — не впадати у відчай і обстоювати ідеали.

Сучасна російська драматургія

Як і вся російська література рубежу століть, драматургія позначена духом естетичного плюралізму. У ній представлені реалізм, модернізм, постмодернізм. У створенні сучасної драматургії беруть участь представники різних поколінь: нарешті легалізовані представники поствампіловської хвилі Петрушевська, Арбатова, Казанцев, творці постмодерністської драми Прігов, Сорокін, а також представники драматургії дев'яностих. Ціла плеяда цікавих авторів зуміла привернути до себе увагу: Угаров, Гришковець, Драгунська, Михайлова, Слаповський, Курочкін та інші.

Провідна тема сучасної драматургії — людина і суспільство. Сучасність в особах відображає творчість драматургів-реалістів. Можна послатися на такі твори, як «Конкурс» Олександра Галина, «Французькі пристрасті на подмосковній дачі» Розумовської, «Пробне інтерв'ю на тему свободи» Арбатової та чимало інших. Найбільший інтерес серед представників реалістичної драми зуміла викликати в 90-ті роки Марія Арбатова завдяки новій для російської літератури феміністській проблематиці.

На рубежі століть у драматургію приходять покоління двадця- тилітніх. Їх твори, як правило, виключно похмурі й у тому чи іншому вигляді досліджують проблему зла. Головне місце в п'єсах займають зображення нелюдності й насильства частіше за все не з боку держави, а зла, яке вкорінене у відносинах людей і свідчить про те, що їх душі покалічені. Такі «Пластилін» Сигарева, «Клаустрофобія» Костянтина Костенка, «Кисень» Івана Виропаєва, «Паб» братів Преснякових. Таких похмурих п'єс і в такій кількості не було навіть за часів андеграунду. Це свідчить про розчарування в цінностях сучасної цивілізації і в самій людині. Методом від супротивного, згущуючи чорні фарби, молоді автори обстоюють ідеали людяності.

Значне місце в сучасній драматургії посідають також римейки — нові, осучаснені версії відомих творів. Драматурги звертаються до Шекспіра, про що свідчать «Гамлет. Версія» Бориса Акуніна, «Гамлет. Нульова дія» Петрушевської, «Гамлет» Клима (Клименка), «Чума на обидва ваші доми» Григорія Горіна. Із російських авторів звертаються до Пушкіна («Драй, зибен, ас, або Пікова дама» Коляди), Гоголя («Старосвітське кохання» Коляди, «Башмачкін» Богаєва), Достоевського («Парадокси злочину» Клима), Толстого («Анна Кареніна – 2» Шишкіна: допускається варіант, що Анна залишилася жива), Чехова («Чайка. Версія» Акуніна).

Критерії класики під час оцінювання сучасності визнаються більш об'єктивними, ніж будь-які ідеологічні критерії. В інших випадках із попередниками ведуть суперечку або поглиблюють їх спостереження. Але в першу чергу драматургія відсилає до заповіданих класикою загальнолюдських цінностей. Найкращі із створених сучасними драматургами п'єс стали надбанням не тільки російської, а й зарубіжної драматургії.

Російська література кінця ХХ — початку ХХІ ст. загалом становить значний інтерес. Вона вчить думати, формує моральне почуття, заперечує потворне, даючи (часто в опосередкованій формі) уявлення про прекрасне і бажане.

VI. Домашнє завдання

Повторити вивчений матеріал